

**IMMU ILMÉN &
CHRISTIAN RÖNNBACKA**

BAZAR

JABI

1. painos

© Immu Ilmén, Christian Rönneck ja Bazar Kustannus 2025

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-403-888-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

RATAKATU

Harteikas Jani Ojala käveli hämärtyvässä syksyisessä illassa salikassi olallaan Ratakatua pitkin. Verryttelytakin alle olisi pitänyt vetää huppari, sillä auringon laskettua lämpötila oli puoliintunut. Hän suuntasi kohti edessään näkyvää yökerho The Cavea, joka olisi hänen uusi työpaikkansa jonkin aikaa. Kansan suussa klubi oli saanut nimekseen Luola. Se oli suosituin Helsingin niistä yökerhoista, joiden vetonaulana olivat vähäpukeisten naisten tarjoamat tanssiesitykset ja seurustelu asiakkaiden kanssa. Paikan konsepti oli ikivanha mutta toimiva.

Jani oli lupautunut parin viikon paikkokeikkaan Luolan järjestysmiehenä, kun yksi paikan vakituisista oli joutunut sairauslomalle saatuaan puukosta, kuten Janille soittanut oven esimies Max oli asian ilmaissut. Puukko oli kylläkin ollut skalpelli, ja sen varressa oli ollut kirurgi, joka oli korjannut vuosia kestäneen olkapäävamman.

Jani vilkaisi kävellessään puhelintaan. Hän odotti viestiä avopuolisoltaan Jessicalta. Vastaan asteli leveästi kolmen nuoren porukka, joka hänen kohdallaan ryhmittyi nätiksi jonoksi ja hänet ohitettuaan omi jalkakäytävän jälleen itselleen. Jani oli olemukseltaan sellainen, että hän herätti kunnioitusta. Häntä vilkuiltiin silloin kun luultiin, että hän ei huomannut. Suoraa tuijottelua ihmiset halusivat yleensä välttää, ja jos jäivät sellaisesta kiinni, käänsivät katseensa

välittömästi toisaalle. 193 senttimetriä pitkän, toiminimellä järjestyksenvalvojan töitä tekevän, vielä muutaman vuoden ajan parhaassa iässään olevan miehen vuosien treeni näkyi lihaksissa, mutta myös jänteveydessä ja ryhdissä. Kevyt askel kieli muustakin kuin armottomasta puntinnostosta, ja kukka-kaalikorvat paljastivat häntä tarkkailevalle loput.

Viimein Jessica vastasi. Jani luki viestin ja hymyili leveästi. Jessica toivotti mukavaa työpäivää ja lupasi tulla hakemaan autolla töiden jälkeen. Pariskunnalla oli takanaan neljä vuotta seurustelua, ja jo pian tapaamisen jälkeen he olivat muuttaneet yhteiseen kotiin. Heitä yhdisti kurinalainen elämä, jonka keskiössä olivat treenit, ruokavalio ja lepo.

Janin fokus oli alle neljän kuukauden päästä koittavassa ottelussa, joka voisi mullistaa kaiken. Hänen näyttönsä kotimaassa olivat riittäneet siihen, että hän oli päässyt haastajaksi Lontoossa järjestettävään Cage Warriors -vapaaotteluun. Jos hän voittaisi siellä, hänen elämänsä muuttuisi. Kamppailu-ura oli jossain kohtaa jäänyt vähän junnaamaan, mutta onneksi hän oli muutama vuosi sitten tajunnut vaihtaa salia ja valmentajaa. Sen jälkeen kun hän oli siirtynyt GB Gymille treenaamaan tunnetun UFC-veteraanin, Anton the Fantom -nimellä kisanneen Anton Keräsen luotsaamaan First Fight Teamiin, häntä oli rääkätty ja tekniikkaa ja fysiikkaa oli hiottu määrätietoisesti. Se oli tuottanut tulosta, ja hän oli hävinnyt yhdeksästä ottelusta vain kaksi.

Voitot olivat makeita, mutta ne eivät antaneet yhtään lupaa löysäillä, sillä Janin tavoitteena oli päästä ammattilaiseksi. Vapaaottelijan kalenteri oli ollut pitkään spartalaisen yksinkertainen. Viikossa oli viisi treenipäivää, joina hän veti kaksi harjoitusta päivässä. Yhtenä päivänä oli kevyempi

höntsäily, ja yksi päivä oli lepopäivä. Treenien välissä hän söi kellontarkasti ja mahdollisimman uskollisesti ruokavalionsa mukaan, ja lepoa piti varata vähintään kahdeksan tuntia.

Kurinalainen elämä ja kova treeni olivat ainoa avain menestykseen. Lontoon ottelupaikkaan oikeuttanut voitto Helsingin Cagessa ei ollut ollut Janin suunnitelmissa muuta kuin pakollinen välipysäkki. Lontoossa puolestaan olisi mahdollista tehdä kansainvälinen läpimurto. Kisajulisteeseen painettava virallinen valokuva oli otettu muutama päivä sitten. Valmiissa julisteessa hän tuijottaisi tiukkana vastustajansa, pelätyn Mauru Knoppin vierellä. Studiossa, jonne lontoolainen kuvaaja oli lennätetty, Mauru ei ollut ollut paikalla, vaan ottelijat fotoshopattaisiin vierekkäin.

Edessä oleva ottelu vei Janin kaiken ajatusenergian ja tarmon, vaikka hän yritti välillä tosissaan keskittyä arkisiin asioihin. 31-vuotiaana fighterina hän tiedosti myös sen, että vaikka hän oli juuri nyt parhaimmillaan, jäljellä olevat kovat vuodet laskettiin yhden käden sormilla. Hän ei kuitenkaan antanut asian häiritä. Kehässä edettiin ottelu kerrallaan, eikä kukaan voinut lähteä rakentamaan itselleen urapolkua insinöörimäisesti. Muutenhan jokainen ottelija olisi mestari. Onneksi hänen oma suunnitelmansa oli pysynyt raiteillaan.

Eteneminen ammattilaiseksi UFC:hen edellyttäisi sitä, että Jani olisi otteluiltana elämänsä parhaassa tikissä. Muuten ura jatkuisi poken lappu rinnassa. Se ei ollut hänelle ongelmallinen varasuunnitelma, vaikka hän olikin työntänyt ajatuksen mielestään. Hän oli kieltäytynyt pitemmistä työkeikoista, ja Luola olisi viimeinen pesti, ennen kuin hän alkaisi keskittyä valmistautumaan otteluunsa täysiaikaisesti. Lontooseen pitäisi matkustaa paria viikkoa ennen matsia, jotta saisi viimeistellä

treenit ja tottua paikalliseen menoon. Siellä olisivat myös lehdistötilaisuudet ja punnitukset tuimine tuijotuksineen.

Jani piti työstään järjestysmiehenä jo pelkästään siitä syystä, että se mahdollisti täysipainoisen treenaamisen. Työpäivä alkoi myöhään illalla, ja nukkumassa hän oli jo aamuviideltä. Normaalissa parisuhteessa, jossa toinen osapuoli käy töissä kahdeksasta neljään, sellainen olisi voinut rasittaa suhdetta, niiltä osin mitä pariskunta nyt näkisi toisiaan eri rotaatioaikojen lomassa. Jessican työ somevaikuttajana ja yrittäjänä mahdollisti kuitenkin sen, että he olivat käytännössä aika usein samalla aikavyöhykkeellä.

29-vuotias Jessica oli vielä edelliseen vuoteen asti kilpailut bikini fitness -kisoissa. Voitettuaan sarjassaan kahdesti hän oli kerryttänyt itselleen varttimiljoonan verran Instagram-seuraajia, minkä ansiosta hän pystyi laskuttamaan kaupallista yhteistöistä todella vaikuttavia summia. Jani ei voinut millään käsittää, että kolme postausta jostakin tuotteesta leveällä hymyllä höystettynä saattoi tuottaa helposti hänen kahden tai jopa kolmen kuukauden palkkansa, plus alv:n tieteenkin. Jessica oli onnistunut siinä, mistä useimmat pystyivät vain haaveilemaan. Myös hän teki työtään määrätietoisesti, kasvattaen koko ajan brändiään. Sen takia Jani kutsui häntä joskus leikkisästi somekoneeksi.

Mutta siinä mistä Jessica haaveili ja mitä tämä halusi tällä hetkellä kaikkein eniten, he eivät olleet onnistuneet. Jessica halusi saada lapsen. Hän halusi sitä niin paljon, että oli lopettanut fitnessin osittain siitä syystä. Vuosien treeni ja alhaisen rasvaprosentin ylläpito oli aiheuttanut hänen elimistölleen ongelmia. Niihin oli haettu apua lapsettomuuslääkäriltä, joka osasi laskuttaa hoidoistaan lähes somevaikuttajan tapaan.

Hoitojen jälkeen Jessican kuukautiskierto oli selvästi palautumassa, ja he yrittivät saada tärppiä. Kun taikasana ovulaatio lausuttiin, silloin nussittiin tuplasti enemmän. Teki sitten mieli tai ei. Yleensä teki.

RATAKATU

Luolan suu oli lukittu. Ovea ei saanut auki, mutta sen karmin sangassa roikkuva riippulukko oli avattu, joten siitä päätellen porukat olivat tulleet töihin. Jani koputteli ovea hetken ja painoi kasvonsa tummennettua lasia vasten nähdäkseen sisään. Yökerho avattaisiin puolen tunnin päästä yhdeksältä, joten sisällä olijat tekivät varmaankin valmisteluja eivätkä joutaneet vilkuilemaan ovelle.

Jani kaivoi puhelimensa esiin ja oli etsimässä sieltä yhteys-henkilön yhteystietoja, kun hän kuuli takaansa lähestyvät askeleet. Hän kääntyi katsomaan. Viisikymppinen, elämää nähnyt mies katsoi häntä estottomasti ja uteliaasti silmiin. Mies oli ajanut päänsä kaljuksi, ja hänen pitkä leukapartansa oli palmikoitu. Oli mies nähnyt saliakkin, vaikka ikä oli selvästi jo alkanut syödä hänen parasta teräänsä. Silmien ympärille oli asettunut ryppyjä, jotka syvenivät, kun hän siristi silmiään katsoessaan ravintolan ovella seisovaa Jania.

Jani muisti miehen ulkonäöltä, sillä hän oli nähnyt tämän vuosien mittaan eri ravintoloiden ovilla ja yleisötapauksissa. Janin omat ravintolakäynnit olivat jääneet vähiin kovan treenin takia, ja hän kävi ravintoloissa yleensä vain nappi korvassa ja järjestysmiehen laatta rintapielessä. Humalassa hän oli ollut viimeksi syntymäpäivänään, ja siitä oli kohta neljä kuukautta.

– Jabi? mies kysyi pysähtyttyään.

- Jep. Tai Jani oikeastaan, mutta tottelen molempia nimiä.
- Max Bergström. Mä tilasin sut.

Max ojensi kätensä.

- Hyvä kun tulit, olin just soittamassa, Jani vastasi ja nosti käteltään laukkunsa olkapäälle.

Max kaivoi tukevan avainnippun taskustaan ja avasi oven. Hän päästi Janin sisään – tai siis Jabin. Puolivahingossa syntynyt lempinimi oli jäänyt elämään. Kun Jani oli valmistautunut ensimmäiseen suurempaan nyrkkeilyotteluunsa ennen siirtymistään MMA:n pariin, oli hänen valmentajansa, legendaarinen Sakke Koistinen, yrittänyt saada häntä lyömään enemmän liikkueessaan. Koistinen oli huutanut kehän reunalta ”Jabi! Jabi! Jabi!”, kun Jani oli rauhalliseen tahtiin lähes löntystellyt kehässä ja hakenut paikkaa, jossa toimittaa nukkumatti vastustajan leukaan. Nyrkkeilyssä piti lyödä, jotta sai pisteitä, ja siksi Sakke oli tilaillut pontevasti lyöntejä kehän reunalta. Niitä Jani oli alkanut myös toimittaa, mutta edelleen harvakseltaan. Jokainen salilla treenejä seurannut oli alkanut kutsua häntä Jabiksi. Nimi painettaisiin myös Lontoon ottelujulisteeseen.

- Mimmit on tuolla pukemassa, Max sanoi ja ohjasi Jania hämärän salin läpi sosiaalitiloihin. – Tai siis riisumassa.

Max naurahti omalle heitolleen ja nyökkäsi oven suuntaan, jossa oli kultainen tähti, kuin suoraan paremmastakin Hollywood-tuotannosta. Tähti oli varmaan tilattu Temusta.

- Pistävät hepeneitä päälleen ja punaa pusuhuuliin, Max jatkoi. – Miesten koppero on täällä vähän onneton, mutta kyllä se ihan lainmukainen sosiaalitila on.

Tähdellä varustettu ovi avattiin ennen kuin he ehtivät miesten pukuhuoneeseen. Tummahiuksinen nainen astui

ulos yllään musta Adidaksen verryttelyasu. Nainen oli ryhdi-käs ja liikkui kevyesti, ja hänestä paistoi tanssija mailin päähän. Hän oli kaunis, mutta voimakkaasti meikatut kasvot olivat vakavat. Nähdessään Maxin hänen ilmeensä ei muuttunut.

– Hyvää iltaa, Anna, Max virnisti vähän turhankin imelästi.

Maxin teennäinen ystävällisyys ei tehnyt naiseen vaikutusta. Hän kurkisti Maxin takana seisovaa Jania, joka oli niin pitkä, että Annan pää jäi tämän muhkuraisen rintalihaksen korkeudelle ja nainen joutui katsomaan häntä yläviistoon.

– Hellou, kukas tämä kaljupäinen komistus on? Anna läväytti valkohampaisen hymyn kuin kiusatakseen Maxia.

– Jabi tuli tuuraamaan Tonia sen sairausloman ajaksi, Max vastasi ja meni edeltä pukuhuoneeseen.

– Tervetuloa töihin. Mä menen nyt lämmittelemään tangolle, Anna sanoi ja pyörähti sirosti ympäri. – Nähdään.

– Niin varmaankin, Jani hymähti ja meni Maxin perässä pukuhuoneeseen.

LUOLA

Yökerho oli ollut auki reilun puoli tuntia, ja Jani oli kiertänyt syntistä punaista valoa hehkuvassa ravintolasalissa. Kirkkaan-sininen valo pyyhki korokkeella olevan terästangon ympärillä kiemurtelevaa, valkoiseen sairaanhoitaja-asuun pukeutunut-ta pitkäsääristä vaaleaverikköä, jota neljän pikkutakkimiehen kvartetti tuijotti estottomasti. Tuijottaminen oli täällä sallit-tua ja tarkoituksin, me too -kulttuuri ei ollut vielä päässyt tänne. Flirtin ja keikistelyn avulla myytiin ravintolan kalliita kuohuviinejä. Max oli korostanut, että kaikenlainen huoraa-minen oli Luolassa ehdottomasti kiellettyä, sillä ravintolan luvat lähtisivät ensimmäisestä paritusepäilystä kuin klabbari antibiootilla. Kaikenlaisista oheispalveluista lentäisi saman tien pihalle. Se oli ehdoton sääntö numero yksi. Pahimmassa tapauksessa Max itsekin lähtisi ovelta, jos sääntöä rikottaisiin, sillä Luolan omistaja Gujarat oli määrännyt säännön vahti-misen Maxin vastuulle.

Jani pysähtyi tyhjälle baaritiskille ja jäi nojaamaan siihen katse salissa.

– Otatko jotain? anniskelusta vastaava vaaleahiuksinen, langanlaiha Ville kysyi tultuaan baaritiskin toisella puolella hänen kohdalleen.

– Sumppia, jos sulla on tuoretta.

– Mulla on aina tuoretta. Hetki, Ville sanoi, kääntyi otta-maan kahvia ja kaatoi sen lasiin.

Jani sai kahvinsa ja nuuhkaisi. Ainakin tuoksu oli kunnossa. Tätä ei ollut korvennettu pannussa tervaksi.

– Kiitos. Ketäs täällä on salissa?

– Lavalla on latviasta kotoisin oleva Livia, ja sitten tuolla viihdyttämässä on Lola, Ville vastasi. – Slobojotain sekin, ei ole oikein mun kanssa ikinä isommasti avautunut alkuperästään, eikä tarttekaan, kunhan hoitaa hommansa.

– Näinhän se on, Jani myötäili ja siirtyi lasinsa kanssa pois tiskiltä, jotta ei olisi maksavien asiakkaiden tiellä.

Pari esiintyjää liittyi sohvalle istuvien miesten seuraan keimaillen. Miesnelikon vanhin oli selvästi myös eniten humalassa, ja hänen kätensä eksyi punahiuksisen, yli kolmekymppiseltä vaikuttavan Lolan reidelle, josta se lempeästi työnnettiin syrjään. Jani seurasi tilannetta silmäkulmastaan ja mietti, että käsi oli saanut viipyä Lolan reidellä vähän liian pitkään. Se tosin oli ihan Lolan oma asia. Jani ei vavannut asialla mieltään eikä ollut huomaavinaan seuruetta, sillä Maxin ohjeet olivat olleet selkeät. Asiakkaita ei saanut pelotella ilmestymällä vaanimaan. Sisämiehen homma oli olla näkymätön ja puuttua vasta tarvittaessa. Pieni kähmiminen ei vielä aiheuttanut tarvetta. Se kuului yhtenä osana kurtiseeraukseen, jonka tarkoituksena oli saada asiakkaat ostamaan ylihintainen kuohujuoma, jolla he saisivat kiinnityksen heidän kanssaan seurusteleviin naisiin ainakin hetkeksi.

Nelikon vanhin nosti kätensä ja kutsui tarjoilijan. Kohta pöytään kannettiin cooleri, ja pullo poksautettiin auki. Lavalla tangon ympärillä tanssinut blondi repäisi rintaliivit pois, ja hetken hän katsoi Jania silmiin, kuin mitataksaan tämän reaktiota. Jani vastasi hymyllä ja lähti oven suuntaan.

Maxin leveän selän takana oven ulkopuolella seisoi kolme liikemiehen näköistä nuortamiestä juttelemassa tämän kanssa. Hetken kuluttua Maxille näytettiin peukkuja, ja seurue jatkoi matkaansa tulematta sisään.

Jani meni Maxin viereen ja katseli ovesta ulos suhteellisen hiljaiselle kadulle.

– No Jabi. Miltä vaikuttaa? Max kysyi.

– Mikäpä tässä. Hiljaista kai, tai en tiedä kuinka paljon täällä käy väkeä.

– Kyllä se tästä vielä, Max sanoi. – Maakuntien miehet kerää vasta rohkeuttaan, ja kun ovat saaneet yllytettyä toisensa, niin tulevat sitten.

Samassa ovelle ilmestyi Jania muutaman vuoden nuoremman näköinen kaveri reppu olkapäällään.

– Sori, mä oon myöhässä, kaveri sanoi Maxille, mutta virneestä päätellen ei ollut kovinkaan pahoillaan. – Oli yks juttu kesken enkä päässyt irti.

– Pääsit sitten lopultakin, Max hymähti. – Oliko edes hyvät kyydit?

– Ysi plus.

– Sitten ei haittaa. Tässä on Jabi, tuuraa Tonia sisällä. Tämä on Lerssi-Lasse, Max esitteli. – Vaikka sen nimi pitäisi olla Matti, Myöhäsen Matti. Hoitaa narikkaa. On muuten kova jätkä paneen.

– Moro, Lasse kätteli. Hän ei vaikuttanut millään tapaa vaivaantuneelta Maxin määrittelystä. – Mä menen nyt paneen työvaatteet päälle, hän sanoi ja jatkoi matkaansa Luolan uumeniin.

Jani yritti miettiä, oliko tavannut jollain lailla tutun oloisen tyyppin aikaisemmin, mutta hetken pohdittuaan hän oli

varma, ettei ollut nähnyt häntä ennen tätä iltaa. Poket oli hyvin pitkälti tehty samasta muotista, ja samannäköisiä sälejä riitti.

LUOLA

Max oli ollut oikeassa ennustaessaan illan kulun. Yökerhoon oli kuin varkain uinut useita seurueita, ja istumapaikat olivat puolillaan, mikä oli torstai-iltaan nähden hyvä tulos.

Jani oli joutunut tekemään ensimmäisen varsinaisen työsuorituksensa, kun mieskvartetin vanhin oli noussut sohvalle seisomaan, alkanut riisumaan musiikin tahdissa pikkutakkiaan ja heittänyt sen lattialle. Kun hän oli ollut riisumassa solmiotaan, Jani oli poiminut takin ja lähtenyt kantamaan sitä ovelle. Mies oli lähtenyt perään ja penännyt takkiaan itselleen. Muutaman ystävällisen ja määrätietoisen sanan jälkeen mies oli tajunnut realiteetit siitä, ketkä yökerhossa olivat ne, jotka riisuiivat vaatteitaan. Jani oli työntänyt miehen ovesta pihalle takki sylissään. Sen jälkeen hän oli jäänyt hetkeksi ovelle seisomaan. Hän päästi sisään aikaisemmin käyneet kolme miestä, jotka hilpeinä moikkasivat Maxia ja luovuttivat takkinsa narikkaan. Kun Janin ulos saattama mies hyväksyi kohtalonsa ja lähti hoippumaan kohti uusia pettymyksiä, Jani arveli, että tämä tuskin tulisi takaisin.

Lasse ja Max ryhtyivät juttelemaan hiljaisella äänellä keskenään, ja Jani katsoi paremmaksi palata takaisin saliin. Punatukkainen Lola tuli pukuhuoneestaan ja oli menossa kohti esiintymislavaa. Hän kulki aivan liian läheltä Jania, ja hänen kätensä osui Janin pakaraan. Viekoitteleva katse

hymyn kera puhui omaa kieltään. Jani hymyili ja pudisti ystävällisesti päätään, mutta sai vielä silmäniskun.

Seinustalle asetuttuaan Jani vilkaisi ovelle. Max oli siirtynyt oven sisäpuolelle ja seurasi Lolan kulkua kädet ristissä rinnalla. Jani käänsi katseensa pois ennen kuin Maxin mulkaisu tavoitti hänet.

Viimeinen tunti oli rauhallinen ja hiipui hissukseen yökerhon tyhjentyessä. Asiakkaiden keski-ikä piti huolen siitä, että jo ennen valomerkkiä he alkoivat valua narikan kautta kohti yöpuuta ja aamulla alkavaa seminaariaan. Jani oli tyytyväinen pestiinsä paikassa, joka poikkesi hänelle tutusta ympäristöstä, väkeä pursuavista ravintoloista, joissa ihmiset tanssivat kylki kyljessä ja yrittivät kiskoa baarin tyhjäksi ennen kaiken kivan katkaisevaa valomerkkiä ja viinan loppumista.

Jani nappasi sohvan edestä coolerin, jonka jäiden sekaan oli työnnetty tyhjä kuohuviinipullo kaula edellä. Hän vei sen mukanaan baaritiskille. Viimeiset kaksi nuorempaa asiakasta nousivat nurkastaan ja katosivat ulko-oven suuntaan.

– Eiköhän se ollut siinä, Ville sanoi ja nosti coolerin tiskin taakse. – Miltä se sun ensimmäinen iltasi vaikutti?

– Erilainen kuin peruspaikassa, mutta ihan ok, Jani vastasi.

– Otatko jotain, kaljan tai paukun?

– Vesilasi riittää, huomenna on treenipäivä.

– Taidat treenata aika lailla, Ville totesi ja katsoi Jania päästä varpaisiin. – Hitto, nyt mulla vasta meni palikat kohdalleen! Sähän olet se sälli, joka ottaa sen ison matsin muutaman kuukauden päästä. Kuka se oli se sun vastustaja? Kamalan pelottavan näköinen tyyppi.

– Mauru Knopp, Jani vastasi. – Irlantilais-mauritiuslainen, umpihullu ja umpiluuta.

– Pitääköhän tulla katsomaan, Ville sanoi. – Ei sulla ole matsiin lippuja?

– Ei ylimääräisiä, valitettavasti.

Jania huvitti kysymys, johon hän oli saanut vastata todella usein sen jälkeen, kun matsista oli tullut julkista. Hän ei todellakaan saisi kuin muutaman lipun. Jos niitä saisi rajattomasti, hän voisi jakaa niitä kuin öylättiä pääsiäismessussa.

– Jos tulee jostain, niin saat yhden, hän sanoi ja otti huiakan Villen tarjoamasta vesilasista.

– Kiitti. Nyt mun pitää putsata paikat.

Jani otti puhelimensa taskustaan ja lähetti Jessicalle viestin, että tämä voisi lähteä tulemaan. Hetken kuluttua Jessica kuittasi peukulla ja sydämellä. Kalasataman tornitaloista ei ajaisi tänne kauan.

Narikassa Lasse oli laittamassa ovea sisäpuolelta lukkoon, jotta kukaan ei eksyisi enää sisään. Maxia ei näkynyt missään.

– Pistin paikan kiinni, Max lähti jo, Lasse sanoi ja irrotti järjestysmieslaatan paidastaan. – Lähdetään vittuun täältä.

– Sopii, Jani sanoi ja lähti seuraamaan Lassea kohti takaovea.

Ennen pukuhuonetta Anna tuli heitä vastaan. Hän oli vaihtanut vaatteensa, tai siis käytännössä pukeutunut, ja vaihtanut myös esiintymismeikkinsä kevyempään.

– Vittu että on jalat kipeät, Anna sanoi ja irvisti. – Uudet kengät.

– Mä voin hieroa, Lasse sanoi.

– Sun hieromiset tiedetään, Anna naurahti. – Ei ne niin kipeät ole. Onko ulkona pimeää?

– Mitä luulet tähän aikaan olevan?

– Sitä mä vaan, että uskallanko mennä yksin kotiin.

Annan katse oli kysymys, ja se oli kohdistettu estoitta Janiin.

– Mene Uberilla kuten yleensä, Lasse murahti yrmeästi.

– Entä sinä, Jabihan se oli? Anna kysyi. – Tuletko samalla kyydillä, niin säästetään vähän? Tippiä ei tullut limusiinikyttiin asti.

– Mulla on kyyti.

– Mahtuuko siihen? Anna ei luovuttanut ja astui vähän liian lähelle ollakseen vain tuttavallinen.

– Kaksipaikkainen, ja avovaimo hakee, Jani sanoi.

– Sitten ei varmaan mahdu, Anna naurahti ja tönäisi Jania kevyesti rintaan ennen kuin kääntyi. – Öitä, ukot.

– Samoin, Jani vastasi. Hän jäi pitämään takaovea auki, kun Lola kiirehti pitkä takki yllään ulos. Synninpunaiset hiukset olivat jääneet pukuhuoneeseen, ja hänestäkin oli tullut blondi.

– Kiitos, hyvää yötä, Lola toivotti englanniksi ja hymyili. Hänen puheessaan oli selkeä korostus.

– Hyvää yötä, Jani toivotti ja työnsi oven perässään kiinni.

– Ei tainnut olla kantasuomalaisia? hän varmisti Lasselta, vaikka muistikin mitä Ville oli sanonut.

– Serbia tai Kroatia, joku sellainen tai mistä lie, Lasse vastasi samalla kun kiinnitti riippulukon ulko-oven sankoihin ja lukitsi. – Lolatsu puhuu välttävää englantia, ja olen mä kuullut sen puhuvan espanjaakin. Suomea ei juurikaan ole vielä oppinut. Ollut meillä keväästä asti. Ei juurikaan seurusteleva meidän henkilökuntaan kuuluvien kanssa.

– Kukin tavallaan, Jani sanoi ja varmisti vielä, että ovi oli lukossa.

Ulkona oli jo kylmä. Vain muutama aste, Jani arveli astutuaan ulos kadulle. Nousevan auringon säteet osuivat kerrostalojen ylimpiin kerroksiin.

Lola näytti kävelevän kohti keskustaa laukku kyynärtaipeessaan ja katselevan ympärilleen puhelin kädessä. Janin ohi ajoi taksi, jonka takapenkillä istui Luolassa Lolan kanssa seurustellut mies. Jani ihmetteli asiaa, sillä mies oli lähtenyt pois jo jokin aika sitten ennen viimeisiä asiakkaita.

Jani veti verryttelytakkinsa kiinni ja kuuli hiljaisessa yössä, kuinka Jessican MB SL63 AMG:n moottorin ääni voimistui. Jani piti auton miellyttävästä murinasta. Hän kääntyi katsomaan suuntaan, josta Jessica tulisi. Samassa tämä kurvasikin Mersullaan aika reippaasti kadunkulman takaa ja jarrutti Janin eteen. Jani näki, kuinka hetkeä aiemmin ohi ajanut taksi pysähtyi Lolan rinnalle ja Lola nousi miehen viereen takapenkillä.

Sillä lailla, Jani mietti ja päätti, ettei ollut nähnyt mitään. Hän nousi AMG:n kyytiin ja suuteli Jessicaa, ennen kuin Jessica polkaisi auton liikkeelle.

Kotona Kalasataman tornitalon ikkunasta näkyi, kuinka aurinko nousi merestä ja aamun sarastus muuttui täydeksi valoksi. Jani kantoi Jessican sylissään makuuhuoneeseen. He eivät ehtisi ihmettelemään aurinkoa seuraavaan hetkeen.

GB GYM

Nyrkkeilyseiteet olivat aivan läpimärät, kun Jani rullasi ne siistille kerälle. Takana oli keskiraskas sparri ja mattotreeni valmentaja Antonin valvonnan alla, ja Janin mehut oli puristettu kunnolla ulos. Hän istui nyrkkeilysalin pukuhuoneen penkillä. Saunasta asteli harjoitusvastustajana toiminut, puoli päätä lyhyempi mutta hieman raskaampi, Libanonista Suomeen kolmevuotiaana muuttanut Aman, joka puristeli tummaa partaansa kuivaksi vyötäisilleen kiedotun pyyhkeen helmalla. Hänen edellisestä sheivauksestaan oli ilmeisesti jo jonkin aikaa, sillä hänen rintamuksensa oli uuden, määrätietoisen sängyn peitossa.

– Mikä meininki? Aman kysyi istuessaan alas ja kaivellessaan treenikassistaan shakerin. – Rupeaako jo seuraava kehä pyörimään mielessä?

– Kyllä se aika tukevasti on tuolla takaraivossa, jos sä sitä tarkoittit, Jani vastasi ja työnsi siteet kassiinsa. Ne joutaisi kuivattaa kotona. Treenikassi haisi sadoille treeneille, ja siitä olisi voinut puristaa testosteronia ja myydä sitä pikkupullossa arkkitehdeille Ebayssa. – Jos tarkoittit että hermostuttaako, niin eipä juuri.

– Sä olet kyllä ihan hitonmoisessa kunnossa, Aman nyökkäili. – Tässä sun kanssa treenatessa nousee oma taso kohisten.

– Kohta sä tuut mun perässä sinne kisailee, Jani naurahti.

– Mitä sitten kun voitat Lontoossa, onko plänejä?

– Sen jälkeen on varmaan pakko muuttaa ulkomaille treenaamaan ja kilpailemaan. Lontoo avaa oven Jenkkilään. Sieltä on jo alustavasti yksi agentti ollut yhteydessä, ihan sitä varten, että jos voitan.

– Ja lupasi kaikki maan ja taivaan väliltä, mannaa ja mirhamia, Aman naurahti.

– Persettä ja nirhamia, sekä tietenkin nuo loputkin. Jalat pitää olla maassa, ettei managerin puhuma 25 prossaa tarkoita sitä, mikä jää itselle.

– Totta. Se on varmaan käsi ojossa tai suoraan sun taskussa. Otatko sä muijasi messiin?

– Joo. Jessica pystyy tekemään työtään mistä päin maailmaa tahansa, eikä ole mitään järkeä olla erossa. Pistetään kamat Pelikaaniin ja kämppä vuokralle, jos natsaa.

– Selkeät suunnitelmat siis, Aman sanoi ja nuljautteli aikansa kuluksi isoja rintalihaksiaan. – Mä käyn vielä yhden kierroksen saunassa. Nähdään huomenna.

– Huomiseen, Jani sanoi, veti treenikassinsa kiinni ja nousi.

YHDELLÄ ISKULLA

ILMÉNIN ja **RÖNNBACKAN** yhteistyönä syntynyt *Jabi* on hien pintaan nostattava jännäri uransa käännekohdtaan virittäytyvästä vapaaottelijasta, jonka suunnitelmat murskaa kylmä petos.

Jani "Jabi" Ojalan läpimurto kansainvälisten kehien ammattilaiseksi on vain yhden ison ottelun päässä. Voitto olisi hänelle kovan työn täyttymys. Palkintosumman ja ammattilaisuran avulla hän takaisi hyvän tulevaisuuden avovaimolleen Jessicalle ja lapselle, jota he yrittävät ahkerasti saada alulle.

Rankan harjoittelurutiininsa ohessa Jani työskentelee portsarina. Hän saa keikan Luolaksi kutsuttuun yökerhoon, jossa eroottiset tanssijat tarjoavat asiakkaille silmänruokaa. Mutta Luolan suulla kytee ongelma: sivubisnes, joka ei kestä päivänvaloa. Ja kun raha ei vaihdakaan omistajaa sovitusti, Jani joutuu osalliseksi väkivaltaiseen välienselvittelyyn, jonka seurauksena hänelle on tarjolla vain huonoja vaihtoehtoja. Eikä vapauden menetys ole niistä pahin.

9 789524 038881

84.2

ISBN 978-952-403-888-1

www.bazarkustannus.fi